

Návrat ztracené neteř Felix

Scéna 1: V domě ((na scéně jsou Donald a Howard, Donald hraje minigolf a Howard sedí na pohovce sledující televizi)).

Donald: ((kouří doutník a hraje minigolf)) Jo, šup tam s ním, ooooo jo! A další úspěšná jamka. Napiš mě do tabulky, Donald Thompson opět skóruje!

Howard: Jo, jo hned, jenom, sleduju ten Wimbledon. To je strašný, jsem napjatý jak tětíva luku! ((kýve hlavou na jednu a na druhou stranu)) Drž mi palce, vsadil jsem si na to tučnej majlant! ((Howard a Donald sledují tenisový turnaj))

Donald + Howard: ((chvíli pozorují tenis)) Jo! Povedlo se! Je to tam! To se musí zapít!

Donald: Kolik jsi vyhrál?

Howard: Počkej ((vytahuje lístek z kapsy)) Nejmníh padesát liber!

Donald: Tak to se musí oslavit bratříčku! Jen co je pravda! Procházku?

Howard: Tak snad se teď nechceš vydávat někam na túry?!

Donald: Ale ne, Honzu Procházku – Johnyho Walkera.

Howard: Už jsem se lekl, rozlej to, máme co oslavovat.

Donald: Tady mám, prémiovku, jakože jí pije sám premiér ((ukáže láhev)).

Howard: Prosím tě, kde jsi jí sebral, vždyť ta láhev stojí celej majlant!

Donald: Mám na to svý lidi, stačilo podplatit pikolíka v obchodu s chlastem, dodává to na Downing Street a řekněme, že se, jedna láhev ztratila, lomeno, rozbila, vyřadila a usídlila v našem baru, haha!

Howard: Prohnaný, to musím uznat, ale nemyslíš Donalde, že bychom měli tolik utrácet ne?

Donald: To říká ten pravej, milovník umění co utratil celý jmění za Modiglianiho, přitom to vypadá, jako by snad všichni jeho modely měli problém s krční páteří.

Howard: Neser se mi do Modiglianiho, ten chlap měl potenciál, navíc, je to investice.

Donald: Ale tak, to souhlasím, jenom si nemáme co vyčítat ((podává Howardovi skleničku)) navíc, víš jak je to rčení; ber všecko...,

Howard: A nevracej nic!

Donald: Hahá, na zdraví bratře! Na Wimbledon!

Howard: Na Wimbledon a ((!)) nesmíme zapomenout ((otočí se k velkému obrazu)) na naší milovanou tetičku Margaret, bez které bychom se neměli tak dobře!

Donald: Ano, na zdraví Tobě tetičko! Děkujem za tvý prachy, bez nich bychom se neměli tak dobře! Dáš si ještě jednu?

Howard: S největší radostí!

Donald: To mi připomíná, dnes jsem se díval na výpis z banky a začíná nám trochu vysychat studna.

Howard: Mám poslat tetičce dopis?

Donald: Myslím, že na to bude nejvyšší čas.

Howard: To nebude problém, hned se dám do toho. Navíc, i já mám nějaké platební povinnosti.

Howard: Takže, začátek mám – „*Drahá tetičko*“

Donald: „Nejdražší tetičko“ N-E-J-D-R-A-Ž-Š-Í

Howard: „Nejdražší tetičko“

Donald: Áno

Howard: „Nejdražší tetičko,“

„Doufáme, že tento dopis vás najde v blahobytu a se zlatou kartou v ruce. Naše milá tetičko, obracíme se na vás se zoufalou žádostí, která může přijít právě jen z toho nejhlubšího zoufalství.“

Donald nedávno ztratil své zdroje, když s jeho vědeckými ambicemi, se přihlásil na Cambridge, a já, Howard, se svým uměleckým duchem, jsem zvolil Oxford. Naše studijní úsilí nás však přivedly na pokraj finančního záhuby. Musíme vám proto s těžkým srdcem požádat o finanční podporu, abychom mohli pokračovat ve svých školních dobrodružstvích.

Náš úpadek je extrémní, mohla byste nám proto poslat dalších 1000.

Donald: Nene, dva, dva!

A, dobře, mohla byste nám poslat dalších 2000 dolarů, abychom mohli zvládnout tuto neutěšenou životní situaci? Doufáme, že můžeme počítat s vaší laskavostí a podporou, abychom mohli pokračovat ve svých "prestižních" univerzitních cestách.

S úctou,

Donald a Howard, studenti budoucnosti"

Donald: Teda, bratře, skláním se a smekám před tvým géníem. Takhle to vypadá, že jsme úplný studijní socky.

Helga: ((*přichází na scénu*)): Ale, copak, copak; Laurel a Hardy opět žadoní o prachy? Minule jste zachraňovali sirotky z Afriky, pak jste investovali do vzducholodí. A co je to tentokrát? Stali jste se oběťmi

módního průmyslu? Investice do zapadlého tržiště v Kyrgyzstánu?

Howard: No, Helgo, to je dost, kdykoliv, když je vás potřeba, tak to jste v prachu, ale jakmile se rozdávají prachy, to jste tu hned.

Donald: A nezapomínejte, že ty peníze od Margarety živí i vás.

Helga: Jo, živí hahá, tak to jsou trochu silný slova. Ta almužnička co tu mám mě možná uchrání před smrtí hlady, ale jako lady z Windsoru si fakt nepřipadám.

Howard: Však, co byste chtěla za tu práci, co tu většinou spíše neuděláte, ponožky tu furt hledám jak Dobby z Harryho Pottera, minule jsem si je musel dávat dohromady sám a podívejte se ((ukáže ponožky)). Mám každou jinou.

Helga: Hele, jednou to bude moderní a nedivte se. Já jsem sice možná prostá holka s německýho Duisburgu, ale poctivost mi nikdy nechyběla. Jen pracuju do výše svého platu. Můžete být rád, že ty ponožky vůbec máte.

Donald: Já si vůbec říkám, proč vás máme jako služebnou?

Helga: Protože jste sice oba rozmařilci a bohémové, ale taky škrti. A za to by žádná normální služebná fakt

nemakala. Kor u takovejch makaků, jako jste vy dva. A taky, nechcete umřít ve špíně. Na luxus si potrpíte, to jo, ale pořádek není vaše parketa šéfe.

Howard: V Německu vás slušných způsobů nenaučili?

Helga: Naučili, ale pak přišla válka, my jí projeli, Kaiser šel od válu a k moci se dostali náckové a způsoby – jestli mi chcete říct, že Britové nějaký mají. Hele, chtěj dělat chůvu světu, ale přitom to jsou maloměšťáci pijící čaj s koloniálními móresy, ti si nemaj co vyčítat.

Howard: Teď jste urazila náš národ.

Helga: To sotva, pokud vím, tak vy dva tragédi jste oba amíci jak vyšití. Jenom vaší rodiče se přestěhovali kvůli továrně do Anglie, ale jinak byste jako yankeeové nosili obrovský klobouky, chlástali bourbon, utlačovali menšiny a proháněli se po prériích.

Donald: No to pardon, my jsme oba z New Yorku.

Helga: Však taky na to vypadáte. Dva američtí měšťáci, co si hrajou na britský gentlemany, jenom do těch máte daleko.

Howard: No fajn, budete se do nás navážet, nebo dělat svou práci? Tady máte dopis, zaneste ho na poštu, buďte co k čemu.

Helga: ((*vezme si dopis*)) Jasný šéfe, odesílám recomandé směr New York k vaší slavný tetičce. Nemám přiložit nějaký slzy, abych textu dodala na sérioznosti a závažnosti?

Howard: Odeslání bude stačit, ale radši tam dolepte známku, už jsem na ní neměl prachy a pospěšte si.

Helga: Jasný, genau, genau, však to pošlu. Bude to alles in ordnung.

Donald: Jo, je to všechno, nebo jste nám něco chtěla? Objevila jste se a to nikdy není jen tak.

Helga: Jo, jasný, tady je telegram od notářky, že se k vám zastaví za týden a který jsem vám před týdnem nedala, takže notářka je u dveří a čeká.

Howard: Já se z vás zjevím Helgo? Notářka? Tu jste měla dávno pustit dovnitř!

Helga: No, já jen abyste se zase nevztekali, že pouštím cizí lidi do baráku.

Donald: Nechte toho jo a raději přiveďte tu notářku, ať už nečeká.

Helga: Čeká už přes dvacet minut, jestli to bude o minut dýl, nebo míň jí na nasranosti asi neubere haha! ((odchází ze scény))

Donald: To se zase jednou předvedla naše drahá služebná.

Howard: Ta je zadarmo drahá prosím Tě!

Notářka: ((vchází na scénu)) Dobrý den pánové Thompsonovi.

Howard + Donald: Dobrý den, paní Campbellová.

Donald: Odpustíte nám naší neomalenost a Vaše dlouhé čekání, řešili jsme důležité ehm, Howe?

Howard: Burzu, řešili jsme burzu! To víte, je to místo, skoro jako horská dráha - jednou jste nahoře a sluníte se a jednou dole a topíte se, jak sekera u dna.

Donald: Ano, ano, akcie, fondy, to víte, teď máme nějaké ehm...finanční problémy.

Notářka: Ehm, ah, tak to se omlouvám, že přicházím v tam nevhodnou dobu a nesu závratně důležité zprávy.

Donald: Ale ne, ne, Vy, Vy nikdy nejdete nevhod drahoušku, co vás nemá.

Howard: Ano, my Vás vždycky rádi uvidíme.

Notářka: Ehm ((rozpačitě)), no vzhledem k okolnostem, je to milé, že se stále chováte jako džentlmeni a máte tak dobrou náladu.

Donald: Ehm, okolnostem?

Howard: Vy jste říkala, že jste posel zpráv, jakých zpráv?

Notářka: Ehm já, no vaše tetička,...

Donald: Margareta?

Notářka: No víte...

Helga: Dáte si něco k pití paní Campbellová?

Donald: Doprdele už! Paní si dá brandy.

Notářka: Ehm, no já ve skutečnosti bych si ráda dala čaj.

Howard: Neslyšela jste Helgo? Doneste Brandy!

Notářka: Ale jak to tak vidím, raději si dám kávu, irskou.

Helga: V tak brzkých hodinách? No, začínáte dobře, samo sebou, už to nesu. ((Helga odchází))

Howard: Tak a teď nám prosím odpovězte, co nám nesete za zprávy ohledně naší tetičky?

Notářka: Asi to bude lepší projednat u mě v kanceláři, teď asi nebude dobré místo a čas.

Donald: Ne, ne, myslím že tady je naprosto, naprosto vhodné místo a čas, to nejlepší, že Howe?

Howard: Nedočkavostí nedýchám,

Notářka: Ehm, tak teď jste to trefil, vaše tětíčka totiž už bohužel taky ne, je mi to velice líto, není již mezi živými... zemřela.

Donald + Howard: ((šokovaně)) Co???!

Helga: ((vchází na jeviště)) No doprdele... scháize, tetička je kaput.

****OPONA****

SCÉNA 2 Notářka

****OPONA****

Notářka: Zde je prosím poslední vůle vaší tetičky, je potřeba ještě vyřešit pár formalit, ale chápu, že to vzhledem k vašemu smutku může počkat ((podává papíry Donaldovi a Howardovi)). Ah je mi to líto, alespoň, že to měla rychle za sebou.

Howard: A co že se vlastně naší milované tetičce stalo?

Notářka: Ah, chudina nešťastná, měla tak ráda bublinkovou koupel, až se jí stala osudnou.

Howard: To, jako že se utopila??

Notářka: Ale kde že, byla to skvělá plavkyně.

Donald: Plavkyně?

Notářka: Ale to víte, měla ráda šampaňské, hodně šampaňského.

Howard: Takže snad, otrava alkoholem.

Notářka: Ale ne, ale to víte, byla slabá na srdce.

Donald: Ahá, takže infarkt.

Notářka: Ale ne, brala na to medikaci, díky které se těšila skvělému zdraví!

Howard: Já už jsem zmatenej jak lesní včela při požáru!

Howard + Donald: Tak jak teda zemřela??!

Notářka: Ale, to víte, ráda si dopřávala koupel se šampaňským, ale nerada si máčela vlasy, tak použila fén, ah chuděra, byla tak mladá, ještě měsíc a dožila by se devětaosmdesáti let. Fén, jí vyklouzl a elektrický proud udělal své, alespoň je do rakve řádně opálená, jak si vždy přála.

Howard: Fén, takové moderní výtvarky... kdy se lidstvo konečně poučí!?

Donald: Moment, moment, jak to ale tady čtu. Tak nějak to vypadá, ehm, já. Nechci být, nechci vypadat jako necita, ale jak to je s otázkou dědictví?

Notářka: Ah, ano. Málem bych zapomněla. Tady, vše je v této bedně. ((vytáhne malou obyčejnou kartónovou bednu)).

Donald a Howard se zmateně podívají na bednu.

Howard: Ale tak, na hotovost to není moc velký prostor, ale třeba jsou v ní zlatý cihly, nebo cenný papíry.

Notářka: Ale drahoušku, nikoli ((otevře bednu)). Je v ní její oblíbený toustovač, který odkazuje milovanému Donaldovi, který tolik miloval tousty po ránu a který se mu v jednom kuse kazil. A pro Howarda, má něco speciálního – náhradní strunu do ukulele, na které jí hrál její milovaný Alfons, když se potkali. Její láska z mládí.

Howard + Donald: ((jsou řádně zmatení))

Donald: A, ... to je vše?

Notářka: Nikoli, ještě tu mám krabičku s jedem na krysy, tuto starou truhličku, jedno keramické vejce, náboj do pistole a šminky.

Howard: Ehm, ehm, neříkám, že bych si těchto krámů, teda, teda chci říct úžasného dědictví nevážil, ale, ale jsem trochu překvapený. Ehm Donalde? Chceš to?

Donald: Ne

((Howard vezme bednu a kopne jí za oponu))

Howard: Paní notářko, neměla náhodou naše tetička majetky a jmění?

Notářka: Enormní, jeden by to nestačil utratit, ani za dva životy.

Howard: Však, to je v pořádku, výborně, dva životy.

Notářka: Zato vy dva jste to stihli za dva a půl roku.

Donald: No, moment, moment jak to tady čtu, tak se ovšem o jmění nic nepíše.

Notářka: No, to jsou ony formality, víte, vaše tetička, jak jistě víte byla bezdětná.

Donald + Howard: No ano!

Notářka: Všem navzdory měla ještě jednu neteř.

Donald + Howard: Neteř??

Notářka: Ano, no a jí vychovávala jako vlastní dceru, avšak její neteř Felix, které říkala Felicie, bohužel před lety odešla do světa na studia a od té doby jí nikdo nespatriil.

Howard: Dobře, takže máme ještě další... sestřenici, ale co ta s tím má co dělat??

Notářka: Hodně co, jí právě tetička odkázala veškeré jmění, co ještě zbylo, což není zanedbatelná částka.

Donald + Howard: Cože??

Notářka: Ano, a to do poslední penny.

Donald + Howard: To snad...

Howard: To snad, nemůže ta stará čůza myslet vážně? Ehm, promiňte, promiňte, emoce, mrtvá tetička, je toho na nás moc.

Donald: Musíte pochopit, že je to šok, že jsme měli jenom tetičku, ona nás a teď se dozvídáme, že tu je nějaká další neteř.

Notářka: Ano, no nicméně však. Tuto neteř se nepodařilo od skonu vaší tetičky nijak kontaktovat. Je možné, že, už taky není mezi živými a je tu tudíž šance, že kdyby se do deseti dní neobjevila, tak dle smlouvy můžeme zahájit nové dědické řízení, ve kterém byste se mohli přihlásit o veškerý majetek. Je mi líto, ale do té doby, je mi líto, ale veškerý majetek, i zde v Anglii máte obstavený.

Howard: Obstavený?

Donald: No dobře, dobře, ale paní Campbellová, co máme do té doby dělat? To jsme jako bezdomovci?

Notářka: Je mi to líto pánové, ale bohužel nemohu pro vás více udělat.

Helga: A jste v prdeli pánové! *((Helga vzadu o notářky krade koblihy, bonbony a upíjí z láhve skotské))*

Howard: Já se z ní snad poseru, úplně jsem zapomněl, že jsme tu je s námi.

Donald: Dobře víš Howarde, že jakmile naší služebnou necháme jenom chvíli o samotě, začnou se nám ztrácet věci, který nám už nota bene vlastně nepatřej.

Notářka: No, ráda bych vám věnovala více času, ale bohužel ten se dnes jíž naplnil a ještě mám další schůzku, proto když mě omluvíte, na brzkou shledanou pánové.

((Míra prochází kolem Howard a Donalda))

Donald: Pojd' Howarde, půjdeme.

Notářka: Já vás vyprovodím.

Donald: Ještě...

Notářka: A vy? Co tu ještě děláte?

Helga: **((vychází z kanceláře))** Ale nic, sháním si večeri, když tyhle dvě trosky už nemají ani vindru. A teď omluvte, vytrácím se po Německu.

Notářka: Snad se říká po Anglicku

Helga: Ale po Německu je to ve větším stylu, jak se říká, dojem nemusí být vždycky kladný, ale hlavně že je silný.

Notářka: To vy Němci umíte s grácií, no každopádně, tady mám svůj odvoz.

Míra: Copak, copak paní Campbellová, pánové mají existenční problémy?

Howard: No jo, no jo, jen se smějte. Taky jsme byli nahoře, kde jste vy, ale z vrcholu vede jen jedna cesta a to dolů!

Donald: Každý má někdy problémy.

Míra: Naopak, já problémy řeším... *((pokasá si sako a objeví se pistole))* na problémy mám tohle...

Howard: Penis?

Míra: Ale ne, Colt, pane, Colt.

Howard + Donald: *Udivení, raději nic neříkají a vycházejí před dům.*

Howard: To snad nemyslí ta stará rašple vážně, ó promiň, naše milovaná tetička, ať je jí země lehká.

Donald: Taky tomu nemůžu uvěřit, Felicie, ztracená neteř?

Helga: Haha, nemám radost, protože jsem bezdomovec, jako vy, jen musím říct, že to dědictví

stálo za to, toustovač a struna do ukulele? To si snad z vás tetička posmrtně vystřelila no ne?

Donald: Ale vůbec ne. Já jen, můžeme si ta to tak trochu sami. V jednom z dopisů, kde jsem žádal o peníze, jsem se zmínil, že se mi rozbil můj starý toustovač a že bez toustů po ránu, bych se prostě neobešel a že tu jsou toustovače v Anglii tuze drahé, proto jsem si řekl o pět set liber.

Howard: A já si vymyslel, že jsem potkal jednu milou, které bych chtěl zahrát na ukulele, ale náhradní strunu pod tisíc liber v Anglii zkrátka neseženete.

Helga: Struna do ukulele za litr? Kterej prevít za to chce takový prachy?

Howard: Jak to mám vědět? Nikdy jsem ho nekupoval, byla to jenom zástěrka.

Helga: Mí zaměstnavatelé nejsou jen podšívky, ale i idioti. No, u nás v Raichu tomu říkáme „Hovna, ze kterých se nevyhrabete“

Donald: Co si to dovolujete Helgo?

Helga: No co by? Už mi nemáte ani z čeho zaplatit, naše cesty se asi brzy rozejdou.

Donald: Ještě uvidíte, jen se nebojte, mám plán.

Helga: Hah! Tak to bych chtěla vidět, nu, pánové když mě teď omluvíte poroučím se.

Howard: A kam jako jdete?

Helga: Normálně bych vám drze odpověděla: „Co je vám po tom?“, ale abyste věděli, jdu si něco zařídit a přitom si asi seženu novou práci u někoho, kdo bude platit líp, než vy vydřiduchové. ((*Helga odchází*))

Howard: Žádná škoda, byla jak převlečeněj upír, pořád mi pila krev. Hele, říkal jsi, že máš plán. Tak jaký plán?

Donald: Jednoduchý, máme mrtvou tetičku, tak holt půjdeme na nějaký čas k naším rodičům, vsadím se, že jím to vadit nebude a pak něco vymyslíme.

****OPONA****

SCÉNA 3 Hřbitov + lavička na ulici

Donald a Howard jsou na hřbitově u dvou náhrobků. Donald leží, Howard sedí opřený o jeden z náhrobků. Po chvíli Howard vstává a oprašuje se.

Howard: Donalde?

Donald: ((*zmrznutě*)) Brrr, ano?

Howard: Tenhle plán stojí pěkně za hovno.

Donald: Jo, tak nějak mi to došlo, ale máš snad lepší nápad?

Howard: Než tady nocovat na hřbitově u našich dávno mrtvejch rodičů? Jakejkoliv nápad je lepší, než tohle Ty génie.

Donald: Já se alespoň snažím něco vymyslet. Ty si furt jen stěžuješ.

Howard: Donalde, jen se podívej, jsme na hřbitově. Nechci nic říkat, sice se nacházíme ve vybraný společnosti, ale moc si tu nepokecáš, protože je tu tak trochu mrtvo.

Donald: ((vstává a oprašuje se)) Dobrá, dobrá. Máš snad teda lepší nápad?

Howard: Každý nápad bude lepší, než tohle. Nějak mi vyhládlo, pojď.

Donald: A kam? Nemáme kam jít.

Howard: Kamkoliv, kdekoliv to bude lepší, než tady, navíc, už nápad mám!

Donald: Sem s ním.

Howard + Donald: *(Přejdou na lavičku a sedají si)*

Howard: Můj plán zní naprosto jednoduše. Tak podívej se Done.

Donald: Dívám se.

Howard: Můj plán je následující: Dostat se do našeho baráku a tam jako myšky, vydržet dalších deset dní, než nám vznikne plné dědické právo.

Donald: Plán dobrej, i když malý detail – my nemáme klíče, vždyť nám je zabavila notářka.

Howard: Bratře, nezapomínej, že naše vstupní dveře jsou v dezolátním stavu, trocha tlaku a páčidlo a zase bydlíme.

Donald: Zapomněl si na další detail, my nemáme páčidlo.

Howard: Na to se vykašli, prodáš rolexky a bude na páčidlo.

Donald: Tak to kurva ani omylem, s těmahle rolexkama jsem se narodil a s těma taky umřu.

Howard: Ty rolexky jsi koupil z peněz, co nám posílala naše mrtvá tetička, ale jak chceš, máš ještě ty smradlavý kubánský doutníky? Kolik Tě stál jeden?

Donald: Jeden, nejméně 20 liber!

Howard: No, to je tak pět až šest páčidel, nám bude stačit jedno.

Donald: To by šlo, za celou bednu bychom měli celou továrnu na páčidla.

Howard: Na to se vykašli stačí jedno, navíc továrnu už jsme měli pamatuješ?

Donald: Jo jo, po našich rodičích. Stejně je škoda, že jsme jí položili, byl to vcelku solventní podnik a mohli jsme z něho mít dnes docela pěkný profit.

Howard: Jestli to není náhodou tím, že jsme testovali naše výrobky na zvířatech, to byl tvůj nápad Done, ne úplně chytřej.

Donald: Teda Howe, co to je za argument, vždyť se dneska ledacos testuje na zvířatech, kosmetika, krémy. Chtěl jsem být moderní a pokrokovéj.

Howard: Ale my jsme vyráběli kladiva ty pitomče. Ty zakrslý králíčky jsi na předváděčku fakt tahat neměl, krev stříkala až do třetí řady, dodnes mi je z toho špatně.

Donald: Jo jo, ta promo akce byla velká ostuda, moc se to nepovedlo. Chudáci králíci., ale zase měla Helga čtrnáct dní, co vařit.

Howard: Králíčí fašírku už nemůžu ani cítit, ale to už je minulost, zpátky k tématu. Co když se objeví naše ztracená sestřenice Felicie?

Donald: Vždyť je přeci ztracená, sám jsi to teď říkal, i notářka.

Howard: No to je pravda, ale víš jaký jsou regule poslední závěti: Pokud se objeví, shrábne všechny prachy i dům a my budeme v pasti, úplně bude stačit, když zaklepe na naše dveře.

Donald: No, to je pravda. Co s tím?

Howard: Teď nic, vlastně, ani nevíme jak ta Felicie vypadá, může to být vlastně kdokoliv. My jí stejně nepoznáme. Počkej, máš ještě tu závět?

Donald: Jo, tady *((vytahuje závěť, Donald a Howard se začnou do závěti))*.

Howard: Pojd' zajdem si tady do bufetu a pořádně jí prostudujem, tady ta tatranka se nedá jíst, měl jsem jí v kabátě asi pět let, schovanou na horší časy, ale žádná doba není tak hrozná, abych jedl tohle *((zahodí tatranku mezi popelnice))*, ale ještě předtím prodáme tvoje doutníky a koupíme to páčidlo. *((odcházejí ze scény))*.

Donald + Howard: *((odcházejí ze scény))*

****Rozhrnou se popelnice, za nimi je Alina a Polina((Klára + Verča))****

Alina: *((drží se za hlavu))* Uuuuu, co to sem házíš? Nevidíš, že tu slušní občané odpočívají? Budu mít bouli. *((čichá k tatrance))* No fuj, takový humus, ale

k snědku se to hódí. ((otočí se na Galinu)) Galino?
Galino? Vstávej ty kůže líná.

Galina: ((rozespale)) Eeeee, co je porád, nevidíš, že mám půlnoc?

Alina: Na spaní bude čas v hróbě.

Galina: Vždyť jsme u hřbitova, stačí si popojít.

Alina: Vstávej! Neslyšelas ty dva ogary?

Galina: A co já s nimi?

Alina: Galinooo, vždyť to je vono!

Galina: A co vono?

Alina: To je ta Amerikaňská tetuška!

Galina: He?

Alina: Podej mi noviny!

Galina: Tu ((podává noviny))

Alina: Slovenský premiér postřelen... ale né tyhle, ty druhý!

Galina: Jako tyhle? ((podává další noviny))

Alina: Americký kandidát na prezidenta postřelen, ale nééé, ty další noviny!

Galina: Když já to nepřečtu, jak to není v azbuce.
((podává další noviny))

Alina: Dá, tady, vidíš to? Zesnulá miliardářka Margaret Brodyová, teď už teda milionářka, někdo jí asi vysál. Měla jmění, které není schopný nikdo za čtyři životy utratit.

Galina: A táhle? To, ale když už je mrtvá, tak jí je to prdu nied?

Alina: No právě a já si myslím, že nám to právě padlo do klína.

Galina: Tož nevím, jak Tobě, ale mě včera do klína padl jeden Bulharskej uhelnej magnát, kterej se teda neměl čím vychloubat ((*naznačuje malíčkem*)), ale alespoň měl zlatý srdce a kapesní hodinky ((*vytahuje cibule*)).

Alina: Ale, teď sem netahej práci, myslím, že Ti dva byli příbuzní Margaret Brodyové.

Galina: Tam ti dva, Kaiser a Lábus?

Alina: Tož nebyl to Robert Redford a Paul Newman, ale myslím si, že ta tetička, o které se bavili a hlavně, ta ztracená sestřenice, no jen čti ((*ukazuje noviny*)).

Galina: Ale já fakt umím číst jen v azbuce Alino.

Alina: Jaj k chertu eto ((*k čertu etto*)), poslouchej: Ztracená neteř Felicie, to bude ono! Nikdo jí nikdy neviděl.

Galina: A ty myslíš, že Ti dva jsou ti její bratrancei?

Alina: Dá! Víš, co to znamená?

Galina: Že na den díkuvzdání jím přijde o dva hosty míň?

Alina: Ale ne, soustřeď se! Že bychom toho mohli využít.

Galina: Využít? A jak?

Alina: Jednoduše, tu sestřenici nikdo nikdy neviděl, může to být kdokoliv!

Galina: Kdokoliv? Třeba i já?

Alina: Třeba i Ty, nebo já!

Galina: No, to nevím, nevím, ona pocházela z trochu urozených poměrů, my dvě zrovna nejsme buržoazie. Ne že bych neoceníla luxus, ale jsme spíše dělnická třída. Už náš původ, Novosibirsk, Rusko. To není zrovna hrabství Midsomer.

Alina: Tsah, to nech na mě! Já vím, jak na to. Dělal jsem přece au pair v rodině lorda Lockwooda a leccos jsem tam pochytila. Etiketou, postoj, jako britská lady!

Galina: Než jsi mu ukradla stříbrné příbory a drahý porcelán, pak Tě vypakoval rychleji, než bys řekla šašlik.

Alina: To uznávám, že můj odchod byl poněkud unáhlený, ale alespoň máme luxusní pocit, při gáblu ((vytáhne stříbrnou vidličku)).

Galina: Nemluv mi o jídle, začínám mít hlad! Máme ještě někde ty slanečky?

Alina: Slanečky nám sežraly krysy, ale neboj, už večer se budeme mít přímo královsky! Máš ty zlaté cibule?

Galina: Dá, tady ((vytahuje zlaté hodinky)).

Alina: Dej je sem, půjdeme trochu nakupovat!

Galina: Chápu to správně, že se chceš vydávat za tu sestřenici?

Alina: Dá! Chápeš to správně.

Galina: Tož to bude chtít ale investici do celé generálky, jenom tvé vlasy vypadají jako dráty od koudelníka.

Alina: Však dá, zajdeme na nákupy do nejdražších pařížských butiků, pak si uděláme nehty, vlasy a doplníme to kloboukem. Budu Lady Felicie Thompsonová!

Galina: A co já Alino?

Alina: Ty, ty budeš má služebná, přec bohatá lady má vždycky služebnou.

Galina: Tss, to je pěkný, služebná. To jsem teda dopadla!

Alina: Tak někdo musí být mozek operace a někdo musí mít kozy a vzhledem k tomu, jak to je... tak role jsou rozděleny.

Galina: Jak myslíš, ale já si nemyslím, že by nám to ti dva jen tak spolkli.

Alina: Prosím tě, vždyť jsi je viděla. Pat a Mat v akci, ti dva blbečkové nám skočí na všechno!

Galina: Aby se neopakovala historie jak u Lorda Lockwooda.

Alina: Pojd' a nemel!

****Alina a Polina odcházejí ze scény****

****OPONA****

SCÉNA 4 DŮM

****OPONA****

Scéna v domě – Donald a Howard se vkrádají do domu pomocí páčidla. Dveře ale nejsou zamčené.

Howard: ((páčí dveře)) Tak pojd' ty prevíte, doleva, doprava, zatlačíííí.

Donald: Co Ti to tak trvá?

Howard: No, tak promiň ale dveře nepáčím každý den. Je to jemná a mravenčí práce. Jako operace mozku.

Donald: Počkej, to je divný ((*dveře nejsou zamčené*))
****Otevírá dveře**** Vždyť jsou celou dobu odemčený!

Howard + Donald: ((*vchází do domu*))

Howard: To je divný, když jsme odcházeli, tak, přísahal bych, že jsem zamykal. ((*předává Donaldovi páčidlo*))

Donald: Jak je vidno, tak ne.

Howard: To neřeš, jsme zase doma, to je hlavní.

Donald: Jo, miluju tenhle dům.

Howard: Stará pastouška, ale naše.

Donald: ((*prochází se po domě*)) Musím si dát panáka, dnešní den byl samé překvapení.

Galina: ((*vchází na scénu, má na sobě pouze ručník*))

Howard: ((*všimne si Galiny*)) A to není očividně jediný.

Donald: Co? ((*dívá se do skříně s alkoholem*))

Howard: Done...Done? Tohle musíš vidět.

Donald: ((*otočí se na Galinu, která si bratrů ještě stále nevšimla*)) No, ty vole...

Galina: ((*otočí se na bratry a vyleká se*)) Aaaaaaaa!!!

Donald + Howard: ((*křičí*)) Aaaaaaa!!! ((*Donald upouští páčidlo*))

Howard: Aaaaaa! To je kretén!

Galina: ((*Utíká*))

Donald: Co se stalo?

Howard: Pustil jsi mi to páčidlo přímo na nohu Ty pitomče jeden! Au, to je bolest!

Donald: Co to sakra bylo?

Howard: Víím já? Jsem stejně zmatenej jako Ty!

Helga: ((*vchází na scénu*)) Co to tu je za hluk?

Howard: Ááá! Helga! Dopr... chodíte jak duch!

Helga: No, s mou konstitucí, to беру jako pochvalu.

Donald: Helgo! Co tu děláte?

Helga: No co by? Bydlím v tomhle baráku už pět let.

Donald: Ale jak jste se dostala dovnitř??

Helga: Odemkla jsem si klíčem.

Howard: Vždyť nám všechny klíče zabavila notářka!

Helga: Tím klíčem, co jsem jí štípla. Stačí mít rychlé ruce. No, vidím, že jste se seznámil s našimi hostmi.

Howard + Donald: S kým??

Alina: ((*vbíhá na scénu s golfovou holí*)) Ááááá tady jsou ti lotři!!

Galina: ((*vbíhá na scénu s pánvičkou*)) Suka blyat! Zloději!

Donald + Howard: ((*schovávají se za Helgu*))

Donald: Ale, neee, to jste špatně pochopili! My jsme majitelé domu!

Howard: Ale kdo jste sakra vy?

Helga: Dovolte, abych využila tuto příležitost k představení dám Felicie Thompsonové a její služebné. Dámy? Tohle jsou ti dva pitomci, o kterých jsem vám vyprávěla.

Donald: Felicie osobně?

Alina: Dá! Ehm, teda chci říct ((*upraví si přízvuk*)) Já, ehm Yes, ou Yes! Já jsem, I am Felicia Thompson a toto je má služebná Octavia Moorová.

Galina: Dá ((*Alina jí dloubne do žeber*)) au! Chci říct, dá, teda yes, já jsem Octavia, říkejte mi Octavia.

Howard: Ale to není možné? Felicie? Kde se tu vzala?

Helga: Přišly tu dnes odpoledne. To je ale náhodička že? Vaše ztracená sestřenice.

Donald: ((stále ještě v šoku)) Promiňte, ale jsem stále zmaten. Do včerejška jsme o žádné sestřenici nevěděli.

Alina: Ou, yes to je understandabele, ehm pochopitelné. Já jsem byla celé roky inkognito.

Galina: Ou yes!

Howard: Inkognito?

Galina: Yes, má paní, Mrs. Thompsonová, pochází z bohaté rich, rich rodina. A ona se musela skrývat před všemi různými nápadníky.

Donald: No, to si dokážu představit.

Alina: ((předstírá znavení a utrpení)) Dá, teda yes! Bylo to strašné, awful! Awful! Všude samí nápadníci a paparazziové! Co hlídali každý můj krok.

Galina: Bylo to pro mou paní těžké!

Howard: Ale, kde jste se skrývala? Co jsem pochopil, posledních deset let jste nebyla ve státech.

Galina + Alina: Podívají se na sebe, Galina se se snaží rychle něco vymyslet.

Galina: Eee, na Sibiři!

Howard + Donald: Podívají se na sebe

Alina: ((dloubne Galinu prstem pod žebra)) Ou, moje Octávia, chtěla říct Si..Srí... Sicílií!

Galina: Ou, yes, na Sicilií, v Africe!

Donald: Sicílie není v Africe přeci.

Galina: Ou, za nás, tam ještě byla.

Alina: Yes ((s pitomým výrazem)) hehe.

Howard: No dobře, ale jak jste se vzala tady?

Alina: My jsme se dozvěděly s Octavii že má milovaná tetička, Margareta zesnula a tak jsme se rychle vrátily, abych mohla truchlit v její domovině.

Galina: Yes, jak jsme se to dozvěděly, tak jsme rychle přicestovaly do Británie, cestu jsme si zkrátily přes Hongkong trajektem, ehm teda letadlem, parníkem a pak tramvají.

Howard + Donald: ((*Podívají se na sebe*))

Donald: Nu dobrá, promiňte že jsme tu tak vpadli. Teda, do našeho domu.

Howard: Donald chce ve své neomalenosti říct, že vítejte Felicie, je radost vás poznat.

Alina: ((*podává ruku Howardovi*)) Nápodobně, je lovely být doma.

Helga: Už jsem mladým dámám ukázala jejich pokoje. Jsou na konci domu v levém křídle.

Howard: Děkuji Helgo, to je milé.

Alina: Ano, Elga, nám byla velice nápomocná při ubytování v mém domě.

Donald: Ve Vašem domě?

Alina: Ou yes, jsem přeci jediná majitelka domu.

Howard: To vyřešíme později. Jistě budete ještě otřesená ze skonu naší drahé tetičky.

Alina: Ou, yes to jsem velice. Byla to tvrdá rána, že naše Marieta...

Galina: Margareta...

Alina: Ehm, pardon, Margareta již není mezi živými, byla tak plná života.

Galina: Když chodila na kriket a americký fotbal, jako správná Američanka.

Donald: Naše tetička že hrála americký fotbal?

Alina: Ehm ((přísný pohled na Galinu)) asi jste jí neznal dostatečně drahoušku.

Donald: No, to asi ne.

Howard: No dobrá, hele, já jsem teda špinavej a smrdlavej, mám za sebou těžkou noc na krchově s mým bráchou a potřebuju sprchu a dát si oraz.

Donald: Jo, sprcha je dobrej nápad, navíc mám hlad, jdu si dát něco k snědku.

Helga: No, jestli nás teď bude o dva hladový krky víc, tak raději zajdu nakoupit. Jestli mě omluvíte poroučím se.

Howard: Dámy, když nás omluvíte. ((Donald + Howard odcházejí ze scény)).

Alina: Beze všeho mladí gentlemani. Co to kurva bylo?

Galina: Co?

Alina: Sicílie v Africe?

Galina: Tak promiň, zeměpis nebyla vždycky moje silná stránka, měla jsem z něj jedničku.

Alina: Ale v Rusku! To znamená, že jsi propadla!

Galina: To nepopírám.

Alina: Americký fotbal??

Galina: Tak promiň vím hovno o jejich tetičce, teda, vím že to byla Američanka a Američani přeci zbožňují americký fotbal.

Alina: Už vidím osmdesátiletou stařenku, jak kope do míče přes celý stadion, víš co? Příště nech mluvení na mě!

Galina: No promiň, ale mě se ten plán nezdá. Co když nás prokouknou?

Alina: Pff, viděla jsi je? Ti pitomci vůbec neví která bije. Bude to brnkačka!

Galina: No já ti nevím. Ta jejich notářka přeci pozná, že je to bouda ne?

Alina: To už mám taky vymyšlený.

Galina: No to jsem zvědavá.

Alina: Jednoduše. Navrhnu těm troglodytům, že jakožto jediná dědička shrábnu všecko a jím nedám nic, teda pokud nepřistoupí na dohodu.

Galina: Dohodu?

Alina: Samozřejmě. Že když mi v závěti dopomohou k veškerému jmění, беру prachy po tetičce a jím nechám tenhle barák. Než proběhne řízení, oni mi dají prachy a než někdo zjistí, že to byla celé jedna velká habaďůra, my už budeme na útěku směr Monte Carlo!

Galina: Jakože to v Itálii?

Alina: Monte Carlo, v Monaku! Ty mluvíš o Monte Cassinu.

Galina: A jo, takže je oškubem?

Alina: Do posledního penny, navíc, tenhle barák jím časem spadne stejně na hlavu, je to barabizna!

Galina: Geniální! Ale myslíš, že na to přistoupí?

Alina: Nezbyde jím jiná možnost Galino. Navíc, pokud nepřistoupí, tak zvolíme plán Bé.

Galina: Bé? Zdrhnem?

Alina: Ale, co Tě nemá. Ne, prostě se postaráme o to, že se jím stane nějaká nehoda. Nehody se stávají běžně. Pamatuješ na mladýho Ivanova?

Galina: Jurije? Pamatuji, byl tak mladý.

Alina: Jo, zemřel při nehodě.

Galina: A jak vlastně?

Alina: Někdo mu stoupl na prsty.

Galina: Ps, na to se dneska umírá?

Alina: Když se jimi držíš za okenní rám, tak ano.

Galina: A jo. Blbá nehoda.

Alina: Jo, ale když to tak vezmeš, v Rusku zas tak vzácná není.

Galina: To ne, tam se stávají nehody pořád.

Alina: Tak vidíš a pokud nám naši Pat a Mat nepřistoupí na dohodu, tak.

Galina: Vypadnou z okna.

Alina: No tady v přízemí sotva, ale jo, postaráme se o to, abychom už nikdy neživořily.

Galina: Geniální Alino!

Alina: Já vím, já vím!

****Opona****

SCÉNA 5 – HOSTINA – DŮM

****Opona****

Howard: Cože? Co jste to říkala?

Alina: Slyšel jste dobře, berte, nebo nechte být.

Donald: Jak všechno? Jak nechat jen dům?

Alina: Tak jsem to řekla, ostatně, jakožto jediná právoplatná dědička v závěti na to mám plné právo.

Howard: ((naštvaně si čte smlouvu)) Tak to ani omylem! Na to hezky zapomeňte holčičko!

Donald: Přesně! Přesně tak! Na žádné vaše výmysly jen tak nepřistoupíme!

Galina: Jak chcete, ale v tom případě si má paní nechává vše, peníze, i dům!

Alina: Tak, tak...

Howard: To je neslýchané, to je drzost!

Donald: Neslýchané! Neslýchané!

Howard: Helga si pro vás přichystala nejlepší králičí fašírku, co umí a se zachováte k nám, k vaším hostitelům takhle?

Donald: Přesně nastavíš ruku a ukousnout ti jí až po paži.

Alina: Ale, s tímto přístupem budete brzy vy dva, co budou nastavovat ruku, pro almužnu na náměstí, protože budete bezdomovci.

Howard: Jestli si myslíte drahá Felicie, že nás tímto zastrašíte a přesvědčíte, tak jste na omylu! ((trhá papír))

Galina: Tss, no toto! Taková drzost.

Donald: Drzost má spíše ta vaše paní madam Octávie!

Galina: Jaká Octávie, co to me... á ano, dá, teda yes, yes, teda nou, jakou drzost? My vám nabízíme seriózní domluvu!

Alina: Přesně tak, já jsem totiž nezapomněla na americkou cnost.

Howard: Tu vaši cnost si strčte za klobouk! A tohle, pojd Done, já to už nemůžu ani vidět! Dělá se mi tady z toho a těchto dvou dám mdlo!

Donald: Jsem Ti v patách! ((oba naštvaně odcházejí))

Galina: ((dívá se dokud neodejdou, jakmile jsou pryč plácá si Alinou)) Há! A máme je tam, kde jsi chtěla!

Alina: Je to trochu škoda, že nepřistoupili na tu dohodu, takto budeme muset přitvrdit.

Galina: Jakože, jakože je budeme ((ukazuje přejížděním prstem po krku))

Alina: Ale neee, co tě nemá. Navíc, to nebude potřeba. Nemají na nás žádnou páku, budou zoufalí. Necháme je vycukat a pak budou rádi, že jsou rádi a klidně nám podepíšou i smlouvu s ďáblem.

Galina: Haha! Tos to dobře trefila!

Alina: Jo, ale tentokrát už budeme požadovat víc. Myslím, že si tento dům ponechám jako letní sídlo. Začíná se mi líbit.

Galina: Oooo letní sídlo. Budeš lady Alina Djakoňova, alias Felicie Thompsonová.

Alina: Zní to dobře. A jako první, odstraním tady tu hnusnou výzdobu. Co to má být? Moderní umění?

Jako by prodělal těžkou autonehodu ((ukazuje na obraz))

Galina: Bude to chtít hodně peněz, ale to Ty budeš mít více, než dostatek.

Alina: Aaaano, chce to malou oslavičku.

Galina: Hm, ale na stole máme jenom tyhle patoky, ale nevadí. Všimla jsem si, že Donald má ve sklepě ne úplně dobře udělanou schovku svého nejlepšího chlastu.

Alina: Ne úplně dobře udělanou?

Galina: Tak, když jsem jí našla já?

Alina: To je pravda, pojďme. ((odcházejí z jeviště))

Na jeviště přicházejí poněkud opilí Donald a Howard

Donald: To snad není možný! Já tomu furt nemůžu uvěřit! Chápeš to Howe? Ona nám chce vzít, všechno! Všecko!

Howard: Taky tomu nechci věřit a to ještě před pár dny byly naše životy úplně jiný, bezstarostný.

Donald: To přece nemůžeme nechat jen tak Howarde, musíme se bránit, musíme to hnát k soudu, co k soudu, k nejvyššímu soudu, ke sněmovně, k premiérovi a když né k němu, tak rovnou ke králi!

Howard: Moc fantazíruješ, tady ti ani král Anglie, ani prezident U.S.A. nepomůže. Ta ženská je prostě jediná v závěti, pokud bude stále naživu.

Donald: Počkej, počkej, počkej. Co že jsi to řekl?

Howard: Že Ti nepomůže ani král, neslyšels?

Donald: Nene, to posle... to poslední. Že když bude stále naživu.

Howard: No a to očividně je, takže...

Donald: Přesně tak...

Howard: Chceš říct...

Donald: Ano...

Howard: Úplně?

Donald: Úplně, dočista a úkladně!

Howard: Donalde, vzpamatuj se! To přece nemůžeš myslet vážně!

Donald: Myslím, myslím bratříčku.

Howard: Ale to přece ((uslyší, jak se Alina a Galina vracejí)), počkej, slyším ty dvě nádhery, že jdou sem, tady ne! Stěny tu maj uši! Jdeme do salonku! ((odpotácejí se z jeviště)).

Na scénu přichází opilá Alina a Galina

Alina: Teda Galino, teda pššš, teď jsem to málem posrala a prozradila nás... Octávie, O.C.T.A.V.I.E....

Galina: Nikdo tu není, nemusíš mě pštít.

Alina: Nikdy nevíš, netrajdaj tu jenom Pat a Mat, ale i ta jejich německá Hildegarda.

Galina: Stejně si myslím, že až budem mít prachy a barák, tak jí budem muset vyhodit. Myslím, že něco čuje.

Alina: Protože není na rozdíl těch dvou tak úplně blbá, ale mazaná jak německej ovčák.

Galina: Její původ se nezapře.

Alina: To teda, furt tu čmuchá jak ohař.

Galina: Ohař se dá přeci utratit.

Alina: Nemusíme být tak razantní, stačí odvézt někam do lesa a tam vypustit.

Galina: Kolikrát nevím, kdy mluvíš vážně a kdy si ze mě utahuješ.

Alina: Co myslíš? ((*přistupuje k obrazu*)) A šup s ním doprdele. Dáme tam místo toho tenhle ((*přehazuje obraz*)) Vůbec nechápu, proč měli tenhle obraz ve sklepě. Je mnohem krásnější.

Galina: To jo, kdo že je autor?

Alina: Ukaž, nějaký Adolf H., Rakousko, Vídeň 1921.
Hm, to mi nic neříká.

Galina: Na mě se nedívej, já modernímu umění nerozumím.

Alina: Moderní umění nepochopíš, ale tohle je pěkný kousek, hned vidíš, co chtěl autor sdělit.

Galina: A co s tímhle? ((ukazuje na Modiglianiho))

Alina: Tenhle šunt? Pochybuji, že to má a bude mít nějakou cenu, hodíme to do sklepa.

((odchází ze scény, přichází Donald a Howard))

Howard: ((podívá se na obraz)) Co to má být?? Ona mi sundala Modiglianiho a dala na jeho místo Hitlera??

Donald: Hitler maloval obrazy?

Howard: Kdyby tam dala Maneta, Renoira, Degase, či Picassa, tak bych to pochopil, ale tady s tím rakušákem to přehnala!

Donald: ((zkoumá obraz))

Howard: ((Howard obraz vytrhne a zničí jej)) Měl jsi pravdu! Zabijem ty mrchy! Já si vezmu na starosti Felicii a Ty Octávii!

****Opona****

SCÉNA S POKUSEM O ZABITÍ ALINY ((KLÁRY)) – DOPSAT

Helga: ((klečí u křesla, od kterého vede lano do stropu)) Ták a máte to hotový šéfe.

Howard: No to jsem zvědavý, bude to fungovat?

Helga: Rozhodně! Je to výsledek německé precizní práce a ta byla a bude vždy zárukou kvality. Viděl jste někdy naše auta?

Howard: Viděl jsem vaše Volkswageny, ve kterých jezdí nacisti.

Helga: Však ti by v žádných krámech jen tak nejezdili, há!

Howard: No dobrá, dobrá a jak to teda funguje?

Helga: Úplně jednoduše, kdokoli, nebo cokoli sedne na toto křeslo, sepne důmyslný a složitý mechanismus, který uvede do chodu kladkostroje, které rozjedou lano vedoucí od křesla směrem nahoru, kde dojde k přerušení vodící kladky a přetnutí lanovodí držící lustr, který následně spadne na toto křeslo.

Howard: Vražedně geniální nástroj smrti!

Helga: No, tak si říkám šéfe, fakt potřebujete takovouhle past na kočky? Vždyť tu snad kočky ani nemáme.

Howard: Naopak Helgo, máme tu problém s kočkami a fakt hoooodně ((naznačuje rukami)) proraďnými.

Helga: No, tohle ty kočky rozhodně zabije.

Howard: No, to doufám, hlavně jednu velkou kočku potřebuji důsledně zamordovat.

Helga: ((*utáhne něco šroubovákem u křesla*)) Tak a je to aktivní, hlavně, dávejte si pozor šéfe, abyste si do toho křesla nesesl vy, nebo třeba paní Felicie.

Howard: Ale, jen se nebojte Helgo, dám si pozor, aby tomu křeslu věnovala mimořádnou pozornost. Ale teď už, můžete jít, běžte si odpočinout.

Helga: Jdu si dáchnout šéfe. ((odchází ze scény))

Howard: ((*chystá drink*)) Felicieeee? Juhúúúú.

Alina: Prochází kolem ((nevšímá si Howarda, protože si neuvědomuje, jak se jmenuje))

Howard: Felicie? Halo? Felicie?

Alina: A! Dá? Teda, ehm yes, ou yea? Vy mluvíte na mě?

Howard: Jste přeci Felicie, nebo snad ne?

Alina: Ah, dá, přeci, kdo jiný, když ne já? Haha! To dá rozum!

Howard: No, přesně, kdo jiný, když ne Vy?

Alina: A co jste mi chtěl?

Howard: Drahá Felicie, asi jsme začali z poněkud špatného konce. Pojdte si dát skleničku a trochu probrat celou situaci.

Alina: Há! Skleničku? Nedal jste do ní jed, že byste mě chtěl v nestřežený moment otrávit?

Howard: Ale vůbec ne! V nestřežený moment otrávit, pojdte si sednout do křesla.

Alina: Co ta péče?

Howard: Ale tak, to víte, rád bych vám udělal masáž nohou, stačí si jen sednout křesla a svěřit se mé vytříbené péči. Chci vám ukázat, že já, ani můj bratr nejsme žádní vypočítaví prospěchářiští prevíti.

Alina: Jo, to od vás sedí! ((bere si skleničku)) ale není to náhodou tím, že by vám teklo do bot?

Howard: Do bot?

Alina: Celou dobu jste si žili jak králové, když vám vaše... teda naše, i moje, to dá rozum, že i moje ne, tetička sypala žetonky na váš drahý životní

styl. Ale teď máte utrum, tak hledáte všemožné cesty, jak z toho ven.

Howard: Ale nikoli, to se pletete!

Alina: Nene, jen to na mě nezkoušejte ((už si pomalu sedá do křesla, ale najednou si to rozmyslí)) há! Já moc dobře vím, o co vám jde!

Howard: Skutečně? ((znejistí))

Alina: Chcete se vetřít do mé přízně tím nevíce prohlédnutelným způsobem! Chcete mě uchlácholit krásnými řečičkami, abych si to s tím dědictvím rozmyslela! Ale to se vám nepodaří, vy! Vy jeden, lišáku mazanej! Já nejsem ten typ holky! Navíc, je to nechutné! Vždyť jsme rodina!

Howard: Ale já, já, to jste špatně pochopila, drahá Felicie!

Alina: Jen se nedělejte, nejsem včerejší! To by tak bylo, abych se nechala od vás napálit! Mě rohlíkem, a co víc, tímhle patokem, jen tak neopijete! ((exuje skleničku a odchází))

Howard: ((Zmateně)) Co se to právě stalo? Co to bylo? To jsou dneska lidi. ((zmateně si sedá do křesla, ale najednou mu dochází, co udělal)) A doprdele.

****TMA – ZVUK RÁMUSU – SVĚTLA SE ROZSVÍTÍ A NA HOWARDOVI LEŽÍ LUSTR****

****Opona****

Donald: Čoveče, co tu provádíš??

Howard: Pokusil jsem se spáchat o sebevraždu, ale jaksi jsem nepochopil návod.

Donald: Cožeto?

Howard: No tak tam nestůj a pomoc mi Ty pitomče!

Donald: Jo, promiň ((*pomáhá Howardovi se vymanit z pod lustru*)) Jseš tam pěkně, no na tři, raz, dva, rúúúp, no pojd', jseš pěkně těžkej, čoveče.

Howard: No dovol? To jsou vypracovaný svaly, chodím na jógu! ((*Vstává a oprašuje se*)) Podařilo se Ti zabít Octavii?

Donald: ((*Vrtí hlavou*)) Nene, já, víš už jsem jí měl, zrovna si dávala koupal, říkám si – to je moje šance, vezmu toustovač, jako u naší tetičky – hodím jí to do vany, ona se zacuká jako kapr na souši a je to! Ale... měl jsem jaksi krátkou šňůru. Je prostě dobrá! A co Ty? Byl jsi alespoň Ty úspěšný?

Howard: Ale houby, ta Felicie, je mazaná jak liška! Jako by to čula, že něco chystáme!

Donald: Vážně?

Howard: Jo, víš, už jsem jí měl, ale... těžko se mi to přiznává, ale přechytračila mě.

Donald: Jsou dobrý, co budeme dělat?

Howard: No, kamaráde, tady se obávám, že my na ně jen tak stačit nebudeme. Bude to chtít profíka.

Donald: Profíka, jakože, jakože?

Howard: Jo, nějakýho, šestkaře, vrahouna, likvidátora, co by zkrátka udělal tu špinavou práci za nás. My na tohle nejsme. Jsme klasický podnikatelé. *((Vytahuje doutník))*

Donald: No, já nikoho takovýho neznám.

Notářka: *((vchází do dveří))* Eh, pánové.

Donald: Paní Cambellová!

Howard: *((Zahazuje doutník))* Ehm, notářka, to je mi překvapení *((všimá si, že jsou v domě, ve kterém by neměli být))* Teda chci říct. Co tu dělám? Musel jsem být náměsíčný, teda Donalde! To není hotel Imperial, co jsi mi sliboval!

Donald: *((nechápe se dívá na Howarda))*

Notářka: Jen klid pánové, hledala jsem vás všude, nejdříve v golf klubech, v tenis klubech, v nejlepších restauracích, poté druhých cenových, třetích

cenových, čtvrtých cenových, v bufetech,
v márnících, no až mě napadlo jít sem.

Donald: Promiňte, my, víme, že jsme sem asi neměli
chodit.

Notářka: Ale to je v pořádku, naopak, došlo
k drobným změnám, dům si nechat můžete,
alespoň prozatím ((*Předává bratrům klíče*))

Donald: Ale to je skvělé, to řeší náš problém.

Howard: Ne tak úplně, nezapomeň, že dva problémy,
velký problémy máme pořád nasáčkovaný
v tomhle baráku.

Notářka: ((*Nechápe – nechápavý výraz*))

Donald: No to máš pravdu, ale to asi jen tak
nevyřešíme.

Howard: My ne, ale paní Cambellová, při své práci asi
znáte hodně lidí že?

Notářka: No tak, nějaké kontakty jsem za ty roky
v oboru posbírala, jen co je pravda.

Howard: No a nemáte čirou náhodou ((podívá se na
Donalda, poté na notářku a ztišší hlas)) nemáte
náhodou kontakt na nějakého, ehm odklízeče?

Notářka: Drahoušku, ehm, myslíte jako na technické
služby, to bych musela zavolat Klímešovi.

Donald: Nene, nikdo takový, my myslíme, jiného odklízeče.

Howard: ((*Naznačuje prstem na krku*)) My myslíme, no takového odklízeče, kterej odklízí lidi, z cesty.

Donald: Nepohodlné dědičky, otravné služebné, chápete.

Notářka: Ah tak, chápu, no v tomto ohledu pánové, máte štěstí, mám kontakt na jednoho krejčího.

Howard: Paní Cambellová, vy jste nás asi nepochopila...

Notářka: Nene, chci říct, že to, že je krejčí je jeho krytí, jinak je velmi šikovný v oboru, který hledáte.

Donald: Jo takhle, krejčí zabiják.

Notářka: Ano, jmenuje se pan Wolf. Víte co? Domluvím vám s ním schůzku.

Howard: No to je přímo skvělé! Byla byste nejhodnější!

****Opona****

****Opona****

SCÉNA 6 – PAN WOLF – DŮM

((Na scéně jsou Howard, Donald, Helga, Halina a Galina))

Helga: ((Přeskládává nábytek, Alina jí ukazuje kam Galina jí sekunduje)) Tady to chcete?

Alina: Dá, tedy, yes ano tady tak.

Galina: Výborně má paní, tady se to bude vyjímat mnohem lépe, ne jak za starých pořádků ((podívá se směrem k bratrům)) je potřeba dům řádně provzdušnit.

Alina: Tak to máš naprostou pravdu Gal...Octávie, chci říct Octávie. Provzdušnit to tady chce, hlavně vyvětrat ten smrad zahálky a lenosti ((dívá se směrem na bratry, kteří trucovně sedí v křesle a sedačce))

Galina: Bude to chtít i vonné svíčky a ne jedny, ale celou bednu, bude to trvat týdny, než odsud dostaneme ten puch.

Alina: Ano, tedy yes. A ještě to bude chtít Helgo, abys odsud vynesla ty odpad.

Helga: Myslíte ty dva pytle s odpadky na vyhození?

Alina: Yes, teda měla jsem na mysli hlavně ty dva balíky na gauči, ale ti se již brzy vynesou sami haha!

Howard: Co to?

Donald: Jen klid, jenom provokují, nenech se zdeptat, pamatuj, brzy dorazí řešení.

****Zvonek****

Donald: Áááá, slyšíš? To bude jistě ono, půjdu otevřít.

Helga: Klidně otevři.

Donald: Není třeba, já za vás zaskočím.

Alina: Jen ho nechte, ať si zvyká, že mu nikdo nebude stát za zadkem a obsluhovat ho. Navíc, budete potřeba jinde, musíme projít zbytek baráku a vyházet staré věci. ((ukáže prstem)) a začneme u pána Howarda.

Galina: Haha! Už si chystám pytle.

Alina: Nene Octávie, budeme to vyhazovat rovnou z okna.

Helga: Ah, no jak řeknete, má nová potenciální paní.

Alina: Jen jdeme, jdeme, jdeme a ty dva pitomce tu necháme, pánové? ((*Alina + Galina + Helga odcházejí z jeviště*))

Donald: ((*Jde otevřít*)) Já jí dám, potvoře ((*otevívá dveře, Howard jde také ke dveřím*))

Pan Wolf: ((Vchází do dveří)) Džeň dobrý pánové,
jsem tu správně na adrese 508 Baker Street?

Howard: Naprosto.

Pan Wolf: Nuže, pozvu se dovnitř sám, mluvil jsem
s Vaší notářkou, prý potřebujete pomoc
likvidátora.

Donald: Vy nejste krejčí?

Pan Wolf: Ah ano, krejčí, to je jen jeden z mých
zastíracích manévřů, jinak jsem též řezník, řidič,
uklízeč a taktéž již zmíněný likvidátor – škůdců.

Howard: Jdete vhod, deratizéra teď potřebujeme jako
sůl, pane, pane?

Pan Wolf: Jsem pan Wolf, Jacek Wolf ((podává ruku
Howardovi a Donaldovi))

Donald: Áááá Polák.

Pan Wolf: Tak, to máte problém s Poláky?

Donald: Ale vůbec ne, Britská ekonomika vlastně stojí
na pracovnících z Polska.

Pan Wolf: Tak

Howard: Původ není podstatný, hlavně, když nás
zbavíte škůdců.

Pan Wolf: Ah tak, ano. Máte ty škůdce někde poblíž?

Donald: Ano, v tomto domě, hned vás za nimi zavedete, jen. Ehm promiňte, ale můžete nám ehm prokázat nějak své kvality?

Pan Wolf: Tak, dokážu, tady ((vytahuje novinový výstřižek))

Howard: ((Čte)) Mafianský boss Don Coppola zastřelen v restauraci neznámým zabijákem, 17 ran do hrudníku.

Donald: Vaše práce?

Pan Wolf: Tak.

Howard: Kvalitní práce, sedmnáct průstřelů na komoru.

Pan Wolf: Ale nie, já myslel to sako na sobě, co má na fotce. Já jsem mimo zabijáctví skutečný krejčí.

Donald: Ah tááák, oblek.

Pan Wolf: Nemusím říkat, že po této zprávě v novinách se mi zakázky jenom hrnou, ukažte, klidně vám přeměřím míry.

Donald: Nene, to nebude třeba.

Pan Wolf: Samozřejmě jsem ho taky i zabil, platil mizerně.

Howard: Zrovna jsem si vzpomněl, že bychom měli probrat otázku placení, pane Wolfe.

Pan Wolf: Tak, беру tisíc liber za osobu.

Donald: Tisíc? No to je teda randál, jen co je pravda.

Pan Wolf: To je standardní cena za mé služby, nebo mám snad odejít?

Howard: Nene, za ty prachy to stojí, že ano Done?

Donald: No, tak dobře, ale doufám, že odkráglujete fakt kvalitně, pomalu mi vypily všechn chlast, člověk by řekl, že to nejsou Američanky, ale snad Rusky s tím, jakej mají splávek ((vytahuje šek)) Tady.

Pan Wolf: Dženkuji, teď mě nechte se dát do práce, bude to slovy nás krejčích, rovný střih.

Howard: Jestli to znamená, že budou při tom trpět, klidně připlatím. Hele, jednoduše. Vaše cíle se jmenujou Felicie a Octávie, prostě jak vozový park Škodovky.

Donald: Jsou vzadu s naší služebnou Helgou.

Pan Wolf: Tu mám taky zabít?

Donald: Tu ne, občas máme ty tendence, ale ještě jí budeme potřebovat, takže jí ušetřete.

Pan Wolf: Rozumiem, odpravit jenom ty dvě.

Howard: Němku nechat.

Pan Wolf: Němku? A tak, bude to těžší nestřílet na Němce, kor s naší historií, ale tak budiž.

Donald: To zvládnete, pamatujte! Jde o hodně, vkládáme do vás naděje!

Howard: Náš osud, jestli zůstaneme na ulici, nebo ne, závisí od vaší mušky chlape!

Pan Wolf: No dobře, dobře, už mě nechte se dát do práce.

Howard: Ano, my si mezitím zajdeme, na golf, Done?

Donald: Ano, dobrý nápad, necháme tu pána krejčího pracovat.

((Howard + Donald odchází ze scény))

Pan Wolf: ((vytahuje revolver a schovává se za pohovku))

Alina + Galina: ((Přicházejí na scénu))

Alina: Ah, jsem tak exhausted! ((rozhledne se kolem, nikde nikdo, proto změní akcent za ruský)) ah, suka bليات, už jsem to nemogla vydržet!

Galina: Být služebnou anglické dámušky na úrovni je teda pěkná fuška.

Alina: Neboj Galino, ještě to chvíli musíme vydržet a pak si budeme už žít na úrovni.

Pan Wolf: Stát! Obě ruce vzhůru!

Alina + Galina: ((Vylekají se, jeknou a zvednou ruce nad hlavu, Pan Wolf na ně míří revolverem))

Pan Wolf: Pomalu, ale pomaluuu se otečte směrem ke mně, ruce ať na ně vidím!

Alina + Galina: ((strnule se otočí směrem k Panu Wolfovi))

Pan Wolf: ((najednou si všimne Aliny a Galiny)) Ja pierdolę! Alina a Galina! Boha jeho! Co vy dvě cácory tu robíte?

Alina + Galina: ((dávají ruce dolů))

Galina: Jacku? Co ty tu děláš??

Alina: Jacek Wolf, řezník z Varšavy v našem dómě?!

Pan Wolf: Ty vy máte co vysvětlovat, chcete mi říct, že vy jste ty dvě anglické dámušky, co mám voddělat?

Alina + Galina: ((podívají se na sebe a pak na Pana Wolfa))

Galina: Ehm, oddělat?

Pan Wolf: No, tak – ti dva Thompsonovi mi zaplatili, abych opráskl nějakou Felicii a Oktavii, to mi nechcete povedat', že to jste vy dvě!

Alina: Co myslíš Jacku?

Pan Wolf: Myslím, že mě mělo napadnout hned, že v tom mají prsty dvě největší podvodnice od Terstu až po Istanbul! Ale to mění situaci! Co tu kujete?

Alina: Co myslíš? Je tu příležitost a my jí s Galinou náležitě využily!

Pan Wolf: Nu, tak předpokládám, že Ti dva nemají vůbec páru, kdo jste vy dvě!

Galina: Ti dva? Há! To jsou úplný neandrtálci! Ti neví vůbec, která bije!

Alina: Přesně! Jen se chci zeptat, kolik Ti zaplatili?

Pan Wolf: ((Namíří revolverem na obě)) Dost, abych zmáčkł spoušť a ještě si řekl o dvojnásobek, když jím řeknu pak, co jste vy dvě zač!

Galina: Ouuu, Jacku, to nemyslíš vážně? Ty bys nás fakt odpráskl? I po tom, co jsme pro Tebe obě udělaly?

Alina: Da, pamatuješ si, ten tvůj malý problém? Pamatuješ si na Budapešť?

Pan Wolf: Na Budapešť se nedá zapomenout a na vás dvě jakbysmet! Ale děvuchy, byznys je zkrátka byznys!

Galina: Dá, to je pravda! Když nás ušetříš, prachy, které nám z toho kápnou Ti zdvojnásobíme!

Alina: A nač troškařit! Dáme Ti šestinásobek! Když, nám trochu pomůžeš...

Pan Wolf: Poslouchám...

Alina: No, tak jsme jenom krůček od toho shrábnout všecko a vypadnout, ale máme tu překážku.

Galina: Dvě překážky, ty dva křováci!

Pan Wolf: Chcete říct, že když se o ně postarám, tak zaplatíte šestinásobek?

Alina: ((Falešný úsměv)) Dá! Šestinásobek, na ruku! A hodinu s Galinou k tomu!

Galina: Půlhodinu!

Alina: Čtyřicetpět minut!

Galina: Patnáct, dýl, nevydrží...

Alina: No, tak slyšel jsi mou nabídku!

Galina: Naší nabídku!

Alina: Naší! Ber, nebo nech být!

Galina: No tááák, udělej to, kvůli starým časům, kvůli Budapešti.

Pan Wolf: No, tak, tak dobrá! Ale jenom kvůli starým časům!

Galina + Alina + Wolf: ((Podávají si ruce))

Alina: Výborně! Můžeš se hned dát do práce, ale ((!)) nenadělej tu moc svinčík, ať nemusíme znovu tepovat koberce!

Galina: Jo, raději půjdeme, já nemůžu vidět krev!

Pan Wolf: Spolehněte se dámy, udělám to rychle.

Galina: Jo, tak tomu u Tebe věřím.

Pan Wolf: Nech si toho jo?

Alina + Galina: ((odcházejí z jeviště))

Pan Wolf: ((Opět se schovává za pohovku))

Donald + Howard: Vstupují na scénu

Donald: Hm, kde jsou všichni? Myslíš že už se Wolf dal do práce?

Howard: Doufám, že jo, ale není slyšet žádný křik.

Donald: Teda povím Ti, třeba je to takovej profík, že to udělá nejen beze svědků, ale i bez řevu.

Howard: No, doufám, že to už bude, chci, ať to už máme všichni rovnou za sebou!

Pan Wolf: ((*Vstává*)) Tak to vám mohu oběma splnit!

Donald + Howard: ((*Leknou se*))

Donald: Jáj! Pan Wolf! To je mi ale překvapení!

Howard: Chcete říct, že jste už hotov?

Pan Wolf: Brzy budu!

Donald: ((*na Howarda*)) Tak to je dobrá zpráva!

Howard: Myslím, že jsi to špatně pochopil bratře, z lovce, se stala potrava.

Pan Wolf: Tak jest!

Howard: Ale noták, zaplatili jsme, to jako chcete teď oddělat nás dva?

Pan Wolf: Tak jest!

Donald: Ale proč? Zaplatili jsme vám!

Pan Wolf: Z toho si nic nedělejte, stává se, že klienta někdo přeplatí!

Donald: To je neslýchané! Dám vám záporné hodnocení a rozhodně Vás už nikomu nedoporučím!

Pan Wolf: S tím asi dokážu žít, ale vy už dlouho nebudete! Ruce ať na ně vidím!

Donald + Howard: ((Zvednou ruce nad hlavu))

Pan Wolf: Ták, slíbil jsem, že to bude bez krve, ale to asi nesplním, byť jsem odborník! Na stranu!

Donald + Howard: ((popojdou))

Pan Wolf: ((Přejde ke křeslu, do kterého si sedá))

Howard: Hele, ať vám slíbili cokoliv, zaplatíme víc!

Pan Wolf: To těžko, víc nemáte! ((Sedá si do křesla))

Howard: Než si sednete! Měl byste vědět...

Pan Wolf: Ticho!

Howard: Ale... (!!)

Pan Wolf: Ticho, nebo vás odprásknu jako prvního!
((sedá si do křesla)) Ták a teď ((aktivuje se mechanismus křesla – pohasnou světla – rozsvítí se a Pan Wolf má na sobě spadený lustr))

Pan Wolf: Ááááááá

Howard: No, o tomhle jsem mluvil!

Donald: Doprdele! Já si do toho křesla chtěl sednout taky!

Howard: Nestůj tam a pojd' mi s ním pomoci!

Donald: Jo, jak pomoct?

Howard: Seber mu zbraň!

Donald: Jojo, mám jí!

Helga: ((*Přichází na scénu*)) Co to tu je za rámus? My máme návštěvu?

Howard: Helgo! Nečumte tam a rychle, skočte pro nějaký provaz!

Helga: Provaz? My budeme mít večírek sado maso hrátek?

Howard: Přestaňte vtipkovat a přineste lano!

Donald: Ná, svaž ho tímhle ((háže mu pásek))

Howard: Jo, dobrý nápad!

Pan Wolf: ((*Procitne*)) Jáj, sabáky! Co robíte?

Howard: Tak a teď nám řeknete, kolik vám ty dvě slíbily!

Donald: Jo, všechno nám vylíčíte.

Pan Wolf: Nicd vám neřeknu! Vypadám sice jako takový medvídek, ale uvnitř jsem šelma rys!
((*Nadává s Polštině*))

Helga: ((*Přináší lano*)) Tady, svážeme ho!

Howard: Skvělé Helgo!

Donald: A teď kápněte božskou!

Pan Wolf: Já nebudu mluvit! Zapomeňte! Budete mě muset mučit!

Helga: Jo, tak to vám ráda splním, hlídejte našeho hosta, skočím do garáže pro letlampu, autobaterii a štípačky.

Howard: Helgo!

Helga: Jen klid, nedělám to poprvé, my v Německu máme s Poláky svý zkušenosti ((odchází z jeviště))

Donald: Občas mě naše služebná děsí!

Pan Wolf: Nechte mě! Já budu křičet! Alinooo! Galinoo! ((*Polské nadávky*))

Howard: ((*Zacpává mu ústa*)) Ticho!

Donald: O jaké Alině a Galině to mluví? Že by měl komplice?

Howard: Čert ví.

Pan Wolf: ((*Kroutí hlavou*))

Howard: Ten nic neřekne.

Pan Wolf: ((*Kýve hlavou*))

Donald: Hmm, třeba změním názor, když použijeme drastické metody, nemusíme čekat na Helgu, máme přeci bouchačku.

Howard: Dávej pozor!

Donald: V klidu, mám to pod kontrolou, řekni nám ((****PRÁSK**** *Pistole vystřelí – Wolf je mrtvý*)) doprdele!

Howard: Tys toho chlapa odpráskl!

Donald: Ježíš! Je nechtěl, byla to nehoda! Má to strašně jemnou spoušť, ani jsem nevěděl, že je nabitá!

Howard: Ty jsi idiot! Tys toho chlapa zabil!

Donald: Jojo, jasně, zase výčitky, jako s těmi králíčky.

Howard: Vyser se na králíčky, tohle je vážná věc!

Helga: Tak mám... vy jste teda kreténi. Vy jste toho chlapa odpráskli?!

Howard: To Donald!

Donald: Na mou obhajobu, byla to nehoda a stejně nás chtěl zabít!

Howard: Jo jasně, tak žádná škoda, vždyť je mrtvej! Co budeme dělat?

Helga: Jen klid pánové, tohle není mý první rodeo. Musíme se zabit mrtvoly, to nechte laskavě na mě. Měli jste ho pohlídat a místo toho jste ho okráglovali. Radši už nic nedělejte, nebo ještě někdo přijde k úhoně.

Howard: Jo, Donalde, zahod' tu bouchačku!

Helga: Nein! Pistoli si vezmu já a zbavím se jí. Není vražedná zbraň, není vrah. Víte co, raději běžte, hlavně zabavte nějak naše hosty Felicii a Oktávii, ať si nevšimnou toho, že tu máme mrtvolu.

Howard + Donald: Jo, jo, máte pravdu.

Howard: Co s ním máte v plánu udělat?

Helga: Nu což, vyřeším to s ním, jako s těmi králíčky.

****OPONA****

MEZISCÉNA – OTRAVA ALKOHOLU0

****OPONA****

((*Alina + Galina se vkrádají do obyváku*))

Alina: Tss, hlídej, jestli nejdou, nebo jestli nejde Jacek!

Galina: Dá, hlídám, hlídám, jen si pospěš!

Alina: Kterou? ((*Vytahuje láhve s alkoholem*))

Galina: Tuhle! Tenhle patok bude tutovka!

Alina: Tuhle?

Galina: Jo!

Alina: Jdu na to, jenom prosím tě! Hlídej, jestli nejdou!

Galina: Jo porád, už to tam sypej!

Alina: Haha, tak jestli tohle rozdýchají, tak jsem
Carevna Kateřina!

Galina: Ukaž? Ještě tam raději přisyp, jsou to přece
jenom chlapi jak řízci.

Alina: No dobře, je to jen pro případ, že by Jacek
nedostal svých slov a neodpráskl je.

Galina: A co to vlastně je?

Alina: Jed na krysy, extra silný.

Galina: Haha, Alino, jed na krysy, no na ty dva to sedí!

Alina: ((*vrací láhev zpět*)) Táák a šup zpátky, hezky
nenápadně – hlavně si pak musíme pamatovat, jaká
to je láhev, ať se toho nechtěně nenapijem!

Galina: Dědictví je naše!

Alina: Dědictví je naše!

****OPONA****

SCÉNA 6 – HOSTINA – FINÁLE

****OPONA****

Na scéně jsou **Donald + Howard + Alina + Galina**

Galina: Proč jsou tu ti dva? A proč jsou ještě naživu? A kde je Jacek?

Alina: Víím toho tolik co ty.

Donald: Ehm, tak asi začnu, my jsme se rozhodli s Howardem, že Howe, že chceme tak nějak ehm, zakopat válečnou sekeru.

Howard: Ano, seběhlo, ehm stalo se toho tolik, ale rádi bychom se s vámi udobřili.

Galina: Ale, ale, co vás k tomu vedlo?

Alina: Dá, teda, ehm yes. Nemá to náhodou něco společného s naší nedávnou návštěvou?

Galina: Ehm, to trefila hlavičku na hřebíček... nebo jak to je, kde se náš host nachází? To jako už musel odjet?

Donald: Ehm host, jo Wolf, no on ehm...

Helga: ((Vpadne do rozhovoru)) Podává se večere! Moje specialita Polské vlčí klobásky!

Alina: No konečně, mám už hlad jak vlk!

Galina: Uhni, dáme si gábl.

Howard: S tím vlkem jste to trefila. Helgo?

Helga: Ano šéfe?

Howard: Nechcete mi snad říct, že ty Polské klobásky jsou...

Helga: Ale ano, žádná dvojitá kvalita potravin, je to 100% maso, Polské provenience.

Donald: ((ublinkne si)) Ehm eugh...

Alina: Ale copák, copák? Ohrnujete nos?

Galina: Dá, teda yes, ale seru na to, tady máte gábl od vaší Elgy a vám snad nechutná? Je spíše libo humra?

Howard: Vy nevíte, to, co my.

Alina: Hmm, Helgo, teda, tak skvělé klobásky, to jsem už dlouho nejedla. Co v nich je?

Helga: To je překvapení.

Donald: ((Stále v šoku)) To máte pravdu, překvapení a vyděšení jsme dost.

Alina: No, dejte si klobásku a bude vám hej.

Galina: Moje řeč, tak co že jste nám chtěli.

Howard: No, my jsme chtěli. Ehm, rádi bychom navázali tam, kde jsme přestali a rádi bychom zakopali válečnou sekeru.

Alina: To už jste říkal, ale tady vás zastavím. Víte, my víme, co jste chtěli udělat.

Howard + Donald: ((ustrnou))

Alina: No, ano, že jste nás chtěli obejít s notářkou. Ale to se vám nepovede!

Galina: Přesně! A protože jste hráli tak nečistou hru, tak vám dáváme na vybranou.

Alina: Buď vypadnete zítra ráno po dobrém, nebo vás vystěhujeme za pomoci síly.

Howard: Cožeto??

Alina: Slyšel jste dobře, tady s vámi nebudeme sdílet domácnost a dýchat váš vzduch ani o den víc.

Donald: Co jsi to dovolujete? Vyhazovat nás z našeho vlastního domu? Vy jste tu hosti!

Alina: Již brzy budeme paní tohoto domu a vy bezdomovci!

Donald: Tak to je vrchol! Vypadněte z mého domu! Říkám do po dobrém!

Galina: Vy nás nemáte odkud vyhazovat, vy, vyyy... imitace něčeho!

Donald: Kde máme tu pistoli???

Howard: Done klid!

Donald: Ne, tohle už je vrchol!

Howard: Uklidni se!

Donald: Já je! ((vezme nůž))

Howard: Done! Klid!

Alina: Haha! Nervy v kýblu. No, já mám dost, jdu na gajzl.

Galina: Máš pravdu, chudáci, už to nedávají. No, já si jdu dát bublinkovou koupel.

((Alina + Galina odcházejí))

Donald: Viděl jsi to??

Howard: ((vychází zpoza opony)) No tys tomu dal zase korunu.

Donald: Já? Vždyť nás vyhazují!

Howard: No, po tom všem si myslím, že odchod někam daleko nezní tak špatně.

Donald: Cože?

Howard: Nemluvím vážně, ale hele. Asi jsme to vzali za špatný konec.

Donald: Jak to myslíš?

Howard: No, tak trochu po zvážení pro a proti, my se těch dvou prostě jen tak nezbavíme. Chce to jinou taktiku.

Donald: Víš, že zrovna jíž klobásky z Poláka?

Howard: Jo, a nejsou vůbec špatný. Chlap byl s ohledem na svůj věk sportovec, žádné cholesterol, věř mi, kazí to maso.

Donald: Děláš si prdel?

Howard: Hele, Volfa neřešme, stejně už je mrtvej. Musíme se soustředit na ty dvě.

Donald: Jo a jak?

Howard: Hele, zatím byly furt spolu. Musíme využít situace, když teď jsou každá zvlášť, tak toho využijme a promluvíme si. Ty si vem tu Oktavii, hází po Tobě očka.

Donald: Myslíš?

Howard: Jasný a já si vezmu na starost Felicii, zkusím použít svůj šarm a udobřit si jí, Tobě doporučuji to stejný.

Donald: Když to řekneš takhle, tak by to mohlo vyjít. Vlastně, hergot, proč nás to nenapadlo dřív?

Howard: Protože jsem furt poslouchal ty Tvoje blbý nápady.

Donald: Jo, zase za to můžu já.

Howard: No jo, no jo, už klid, běž, dokud je ta Oktavie sama.

Donald: Tak já jdu, hodně štěstí.

Howard: Mám svý charisma, štěstí nebude potřeba bratříčku.

Donald: ((odchází z jeviště))

((Na jevišti je Howard a přichází Alina))

Howard: ((Snaží se zaujmout sexy pózu, z vázy vytahuje uschlou květinu)) Dobrý den, Felicie.

Alina: Dobrý den? My jsme se dnes ještě neviděli snad?

Howard: Ano, to je moc, moc dobrá otázka. Víte ((nejistě)) asi jsme začali ze špatného konce.

Alina: A umíte říkat i něco jiného?

Howard: Ano, ano – víte, vy jste žena.

Alina: No ne, vy jste si všiml?

Howard: Ano, jste vtipná. Víte, já jsem muž.

Alina: A jste si tím jistý?

Howard: No, po dnešku. Víte, my jsme se nikdy předtím neviděli a to, že jsme vlastně bratranec a sestřenice, někde by to mohlo být překážkou, ale já jsem byl vždycky otevřený všemu.

Alina: Je vám dobře? Mluvíte z cesty a potíte se, vypadáte jako byste někoho zabil.

Howard: To jste, vlastně nejste daleko od pravdy, teda ne já, to Donald.

Alina: Cožeto?

Howard: Pust'te to z hlavy. Felicie, já se... já se vám snažím dvořit! ((*podává jí uschlou květinu*))

Alina: Cože?

Howard: Ano, je to divné, ale je to tak.

Alina: No jediné místo, kde by to snad nebylo divné je Alabama.

Howard: Felicie, mluvm'e vážně! Jen si to představte, Vaše mladická energie a moje, moje – moje charisma! To by přec byla v'skutku vražedná kombinace. Mohl by nám patřit celý svět!

Alina: Celý a není to málo?

Howard: ((*přibližuje se k Alině, ta se odtahuje*)) Felicie, co se s vámi děje? Jste nedůtklivá!

Alina: Co se děje? I kdybych věděla co to slovo znamená, tak nevím co by se mi hnusilo víc, jestli to, že se mi dvoříte vy, nebo kdyby to byl váš

alkoholem a smrdutou kolínskou prosáklej bratr!
Vždyť se na sebe podívejte! Jste oba trosky.

Howard: Óóóóó, tak jste nás přece jenom prokoukla, ale to nevadí!

Alina: Ale mě to vadí! Jen se podívejte, dvoří se mi tu můj vlastní bratranec, nebo co vlastně jsme zač! Navíc muž, kterej je už dávno za zenitem a nemá mi co nabídnout.

Howard: Naopak, mám toho vskutku hodně, co nabídnout!

Alina: A co? Drahé vohozy a život v luxusu? Drahý pane, tohle má kde kdo! Drahé umění? Pfhá! Co je vlastně na tomhle drahého? ((chytne obraz))

Howard: Opatrně Felicie! Tohle je drahý kus!

Alina: Há, to sotva! Tohle by si koupil jen nějaký trouba! Ostatně, vlastně vás to vystihuje! Víte, dvořit se mi můžete jak chcete, ale nic nebude!

Howard: Ale drahá Felicie! Já to myslím vážně! Mé myšlenky jsou více, než upřímné!

Alina: Však, já to taky myslím vážně! A víte vy co? Brzy mi bude všechno tady patřit, takže si můžu se zdejšími inventáři tohoto domu hrůzy dělat co chci! Tak můžu udělat i tohle! ((vezme obraz a narazí ho na hlavu Howardovi a protrhne jej – Howard je v šoku))

Howard: To byl, to byl, to byl můj... můj... obraz Modighliani za 5 tisíc liber...

Alina: Ještě chvíli váš, ale technicky vzato již brzy můj há! Ale nesmutněte, zbytek si můžete nechat.

Howard: Můj obraz... ((*v šoku*)) můj krásný drahý obraz ...

Alina: ((*Vítězně*)) Ale snad se mi tu nerozbrečíte teď – však, teď máte co jste chtěl, máte své „*umění*“, tak se můžete sbalit a vypadnout již brzy z mého domu!

Howard: Už vám někdy někdo zahrál na ukulele drahá Felicie?

Alina: Na uku.. co? Ne, proč?

Howard: Tak tohle pro vás bude nové poznání háááá! ((Vezme strunu z ukulele a škrť Alinu, uškrť jí, ta padá mrtvá na pohovku)) áááá! Sejdem se v pekle drahá Felicie!

Howard: ((*Felicie padá na pohovku*)) Dopr... co jsem to jen proved?? ((*Dívá se na Alinu, ležící mrtvá na pohovce, je v šoku, neví co dělat, přehazuje přes ní prostěradlo*))

Donald: ((*vchází na scénu celý mokrý*)) Čoveče, tak se to celý vyvinulo, to bys neuhádl... Howe? Co se stalo? ((*přichází k mrtvé Felicii*)) No to si snad už děláš prdel??

Howard: ((*Nic neříká, jen se dívá upřeně dopředu*))

Donald: Howarde! Mluv se mnou! Co se stalo? Proč je Felicie mrtvá?

Howard: Nevím, kde začít, stalo se tohle a tamto a já se snažil, říkal jsem že mám charisma a že ona je žena

a fakt jsem se snažil to urovnat, ale pak mi sáhla na obraz a celé se to stalo tak rychle, úplně se mi zatmělo před očima! Nevím, co to do mě vjelo.

Donald: Ale zase si tu mrchu zamordoval fakt kvalitně, ta to už nerozdýchá a přitom, člověk by řekl, že má devět životů, jak kočka.

Howard: Co teď budeme dělat?? Co uděláme s tělem? Co řekneme lidem? Já nechci do vězení... o kur... jak to řekneme Octavii? Ta asi bude pěkně nasraná, že jsem jí zabil její paní!

Donald: Jo, Octavie... no ((škrábe se na hlavě)) vlastně to už je taky pořešený.

Howard: Co a jak?? A proč jseš tak mokrej?

Donald: Hele, vlastně se to stalo taky strašně všechno rychle, přijdu za ní, je v koupelně, ptám se jestli mohu vstoupit, ona že ano. Vejdu dovnitř a ona leží ve vaně, v horké koupeli celá nahá, bez bublinek, takže jsem měl ((naznačuje)) výhled úplně na všechno! A fúha povím Ti, nato, jaká je móda, Octavia jde proti trendům. Takže přicházím, chci si jí udobřit, ale stalo se to a ono a najednou po sobě křičíme, celí vzteklí, já se přibližuji a najednou vidím, jak se její nahá hrud' vzedme a já vidím, no měl jsem krásný výhled a zmocnilo se mě něco, co jsem už dlouho nepocítili, chtíč a vášeň! Začal jsem se k ní přibližovat, ona ke mně! Naše rty se už skoro setkaly!

Howard: Cože? To chceš říct, že jsi jí? ((naznačuje šukačku))

Donald: Skoro! Už se k ní přibližuji, blíž a blíž a blíž, že se jí zmocním, ale najednou můj zrak spočívá na prázdné láhvi stojící vedle vany, můj poslední Johny Walker, premiovka, kterou pil sám premiér prázdný, vypitý a navždy ztracený! A najednou mi to došlo! Ta mrcha mi vypila poslední premiovku nejdražšího chlastu! Tak jsem tu svini utopil!

Howard: Cože?

Donald: Jo, neměla mi sahat na můj chlast.

Howard: Víš, že máš s pitím asi už trochu problém?

Donald: Oprava, já mám problém bez něho.

Howard: No, dobře, co teď ale budeme dělat?

((*přichází Helga*))

Helga: Scheize catze!

Howard + Donald: Vylekají se

Donald: Helgo! Vy jste celou dobu tady?

Helga: No jistě, kde bych byla? Ale jak se dívám, vy jste teda nemarnili čas pánové!

Howard: Helgo! Přísaháme! Byla to nehoda, obojí!

Helga: Ale jistě! Takový nehody znám moc dobře. Ale klid, nic nepovím. Předpokládám, že madam Octavie je ten důvod, proč kape voda ze stropu v přízemí.

Donald: Trochu jsme si vyměnili názory.

Helga: Tak doufám, že mě nepotká žádná nehoda. V poslední době jich bylo už více, než dost.

Donald: Ne Helgo! Vás nikdy!

Howard: Vás bychom nedali!

Helga: No to je dobré vědět. Tak jsme zase na začátku, madam Felicie a Octavie a jejich nárok na dědictví už vás nemusí očividně trápit. Vše je vyřešeno.

Howard: No vše úplně ne, co budeme s nimi dělat? Hlavně, musíme vše uklidit, než přijde notářka, ono asi by si všimla, že nám na pohovce a ve vaně leží mrtvoly.

Helga: Jen klid šéfe, o to se postarám. Bude to stejně jako s panem Wolfem, z Felicie s tou strunou u krku budou španělské ptáčky a madam Octavie... utopenci haha! Nic se nebojte pánové, Helga se o vše postará. ((odchází ze scény))

Donald: ((*ublinkne si*)) Eugh, jestli se mi někdy něco stane, nic v tomhle domě nejez!

Howard: To mi povídej, Wolf mi nějak rozhodil pajšl.

Donald: No, každopádně, to vypadá, že jsme z toho vlastně venku, dědictví jsme uhájili! Konec dobrý, všechno dobré!

Howard: Done, nemusím Ti připomínat, že tu máme dvě mrtvoly? Respektive tři.

Donald: Ale víš, jak to myslím. Hele, nejsme bezdomovci, máme kde bydlet a hlavně, všechno jmění po tetičce připadne nám.

Howard: No, když to řekneš takhle...

Donald: Ááno a to chce víš co? Oslavičku! Podívej se!
Ty potvory vyžraly všechen chlast, ale nechaly nám
tady tuhle lahvinku Macalan 1926. No to není
zrovna nejdražší výběr, ale na přípitek to postačí.

Howard: Nalij to, jen to nalij, panáka teď potřebuju.

Donald: Samo sebou, táády ((podává skleničku
Howardovi))

((*přituknou si*))

Donald: Na zdraví,

Howard: Byl to pěkně dlouhý týden.

Donald: To mi povídej, hm, asi bychom, asi bychom měl
uctít nějak pár slovy mrtvé, víš jak se to říká, o
mrtvých jen v dobrém a tak.

Howard: Souhlasím, ehm já, můžeš začít.

Donald: Dobře, tak, ehm... nic mě nenapadá, ať shoří
v pekle obě dvě mrchy.

Howard: A na to se napiju! ((*nabíjí se*))

Donald: Proč to chutná tak divně?

Howard: Úplně, jako by to mělo takový kyanidový ocas.

Donald: No to snad ty dvě svině nemyslí... ((*Donald a
Howard padají otráveni a mrtví k zemi*))

((*přichází Notářka*))

Notářka: Pánové Thompsonovi, nezlobte se, že si
dovolím vejít bez pozvání ale ((uvidí mrtvoly)) no
tohle!

((*přichází Helga na scénu*))

Helga: Tak a je to připraveno, ((zmerčí *Donalda a Howarda*)) to ne! Pánové! Pane Donalde! Pane Howarde! ((*křísí je*)) Scheize! To mi nedělejte! Komu budu dělat ze života peklo! Je to marné, je po nich!

Notářka: Co se tu stalo?

Helga: Věřte mi paní Cambellová, že to je dlouhý příběh, tak na dva týdny vyprávění.

Notářka: Ah, proč je tu tak mrtvo?

Helga: Jak říkám, dlouhý příběh, ale pánové vám ho už asi neodvypráví.

Notářka: Ehm ano, to je, šokující, nevím, co říct, přitom jsem vám přinesla tento dopis od tetičky pánů Thompsonových.

Helga: ((*Přebírá dopis*)) Tak, teď už jím asi nebude vadit, když jej přeberu a přečtu si jej ((*čte*))

„Drahý Donalde a Howarde,

pokud čtete tento dopis, stalo se nevyhnutelné a dlouhé dny mého života se sečetly a já už nejsem mezi živými. Jistě si teď zoufáte, co budete bez své milované tetičky dělat, ale nebojte se. Nemohla jsem vám sic odkázat veškeré jmění, ale ve věcech, které jsem vám odkázala je malá truhlička. Ta skrývá jedno z nejcennějších tajemství mé rodiny – pětiset karátový růžový diamant v hodnotě sto milionů dolarů. Víím, že to není hodně, ale po zbytek vašich životů by vás to mohlo snad zajistit.

Vaše milovaná tetička Margareta.“

To mě podrž, sto milionů dolarů!

Notářka: V závěti je rovněž formule, která říká, že pokud není na živu žádný z dědiců, tak veškeré jmění připadá nejbližší blízké osobě. Pokud vím, tak bratrům Thompsonovým jste sloužila po dobu delší, než pět let. Takže, gratuluji paní Helgo!

Helga: To snad, to snad, já nevím, co na to říct, asi mám infarkt ((*chytá se za srdce*)) ne, ne, to jsou jen zaražený prdy! Já fúha, musím to rozdýchat, tolik peněz! Musím si dát panáka! Víte, nikdy jsem nepila!

Notářka: Je vám dobře?

Helga: Mě? Nikdy mi nebylo líp! Jenom, nikdy jsem nepila, ale teď to pro jednou poruším! Sto mega! Haha konečně se na mě jednou usmálo štěstí! ((*zhluboka se napije*)) Co to kur.... Elghh ((*umírá*))

Notářka: Paní Helgo! Helgo! No to snad ne! ((*rozhlíží se*)) Tak tohle tady ještě nebylo. ((*vychází z domu, ale tam potkává Felicii*)) ehm, mohu vám nějak pomoci?

Felicie: Ah, ano, asi ano. Víte, hledám dům Donalda a Howarda Thompsonových, víte já jsem.

Notářka: Felicie Thompsonová!

Felicie: Ano, promiňte známe se?

Notářka: Ne, ale víte, já jsem notářka pánů Thompsonových.

Felicie: Opravdu? Takže tu jsem dobře! Víte přijela jsem kvůli...

Notářka: ...Dědictví po vaší tetičce, všechno vím.
Gratuluji! ((Předává Felici papíry)) Dědictví, i dům je Vaše!

Felicie: Nejistě, oh, děkuji, já ((*chce vejít do domu*))

Notářka: ((*zastaví ji*)) Drahá, raději, pojďme ke mně do kanceláře, na dům bude dost času později.

Felicie: Tak... dobře.

Notářka: Jen Vám řeknu jediné drahoušku, čeká vás tu ale opravdu vééélký úklid!

****KONEC****